

Lagthing sammesteds, til Betænkning, gaaer det forelagte Udkast kun ud paa Love, som kunne blive givne i Fremtiden, saa det vil ikke staae i umiddelbar Strid med det andet Thing forelagte Udkast, om man gif ind paa, at de Love, som, efterat de ere blevne behandlede paa sædvanlig Maade, findes at kunne egne sig til at udvides til Færverne, bleve gjorte gjældende der. Imidlertid er jeg med Udvalgets øvrige Medlemmer bleven enig i, at man hellere maatte indskrænke Antallet af de Love, som udvides til Færverne, i det Væsentlige, saaledes som Betænkningen indeholder. Ved at gennemgaae disse forskjellige Love, seer man, at der er meget saa, som kunne have nogen særlig Anvendelse paa Færverne, og det fremtræder tillige, at de Anordninger, som i sig selv ere vigtige, som, naar man betragter Sagen efter almindelige Grunde, kunne ønskes ligesaa vel at gjælde for Færverne som i Danmark, navnlig den nye Lov om Arv, at deres Udvidelse til Færverne dog maaskee ikke stemmer med Forholdene der og med de derværende Tilstande, og det ialfsald navnlig ikke kan have nogen Gavn med denne Lov. Der kan navnlig være Spørgsmaal, om en saa udstrakt Testationsfrihed som den, der foreskrives ved Anordningen, vil stemme med Færingernes Tankegang og Lærvi efter de derværende Forhold, navnlig forsaavidt der i Anordningen er givet Afgang til at gjøre Testament, naar man efterlod sig Descendenter. Der kunde ogsaa være Spørgsmaal, om de strengere Testamentsformer, som denne Lov foreskriver, ikke kunde komme i Strid med Færingernes Interesse, da det kunde være vanskeligt at iagttage disse Former; den Afgang, man her, navnlig efter Placaten af 1823, havde til at faae Manglerne afhjulpede ved kongelig Stadfæstelse, skjøndt i Principet mindre rigtig, vilde dog efter Forholdene paa Færverne ikke uden Skade kunne erhverves. Det er Noget, som man har meent, maaskee burde underkastes nærmere Overveelse. Der er een Anordning, som jeg især havde tænkt paa, at der kunde være Anledning til at udstrække til Færverne, det er den, som Ordføreren ogsaa har nævnt, Forordningen af 8de September 1841, angaaende Bevist i criminelle Sager, da det er en Lov, der er bygget paa det, man

har anseet hjemlet i Retfærdighed og Sikkerhedens Fordringer. Imidlertid vil Anvendelsen paa Færverne dog have sine Vanskeligheder, og derfor troede man, at den nok kunde udsættes for Tiden, og jeg har saaledes troet at burde samstemme med de øvrige Medlemmer i at anbefale Udkastet med de Indskrænkninger, som her ere bragte i Forslag.

Reise: Jeg tillader mig at gjøre den korte Bemærkning, at, da Færverne i flere Henseender ere saa meget forskellige fra Danmark, og Forholdene der ikke kunne sættes i Sammenligning med dem her, saa er det min Mening, at for Fremtiden ingen Lov, der angaaer de indre Forhold paa Færverne, maa blive udgivet, førend den er bleven behandlet deroppe, og Betænkning afgivet derom i Lagthinget. Saaledes er min Anskuelse.

Formanden: Hvis Ingen videre ønsker Ordet, kunne vi gaae over til Afstemning. Forinden vi gaae over til denne, skal jeg imidlertid henstille til det ærede Udvalg, om det ikke maatte ansees for rigtigst at formulere dets Indstilling saaledes, at den kommer til at gaae ud paa en positiv Afændring af Udkastet, saa at det deraf fremgaaer, hvorledes Loven vilde komme til at see ud, hvis Indstillingen antoges; maaskee den navnlig kunde stilles saaledes, at de i Udkastet nævnte Forordninger og Placater fra 1—5 incl., 9—11 incl. og fra 12 til Enden af Udkastet udgaae.

Ordføreren: Jeg skal tillade mig at tage dette under nærmere Overveelse med Udvalget.

Ved den derpaa følgende Afstemning vedtoges Sagens Overgang til 2den Behandling eenstemmigt med 40 Stemmer.

Formanden: Den næste Sag paa Dagsordenen angaaer Udkast til Lov, betræffende, hvorledes de i Aaret 1826 eller senere fødte Personer af den forhen uværnepligtige Befolkning, som for Værnepligtslovens Kundgjørelse have ladet sig stille til Armeen, have at afholde deres Værnepligt. Det er til første Behandling Sagen foretages. Ud-